

Arrest

nr. 314 044 van 7 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 januari 2023 en op 26 april 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te hebben en Arabier te zijn van etnische origine. U bent Christene. U bent geboren in Kinsiba in Latakia en groeide op in de wijk Mashrou Alala van de stad Latakia. Nadat u

getrouwd was woonde u in de wijk Aweyna van de stad Latakia. U heeft twee kinderen en werkte als kapster. Uw man was taxichauffeur.

Op 15 juni 2022 ging u 's avonds naar een klant. Op de terugweg stopte een zwarte wagen bij u. Drie mannen stapten uit en bedreigden u met een mes. Toen een andere wagen naderde stapten de mannen in hun wagen en reden ze weg. U diende een klacht in bij de politie maar er werd geen gevolg aan gegeven. U had na dit incident veel schrik en besliste het land te verlaten.

U vertrok op 4 juli 2022 en reisde op illegale wijze via Turkije naar België. U kwam aan op 8 augustus 2022 en diende op 10 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 februari 2023 vond een aardbeving plaats in Syrië en Turkije. Uw huis raakte hierdoor beschadigd en uw man en kinderen verblijven sindsdien bij familie.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: identiteitskaarten van u en uw gezinsleden, uw paspoort en die van uw kinderen, familieboekje, huwelijksdocumenten, doopaktes van u en de kinderen, samenstelling van het gezin, uittreksel van de gemeente, een klacht bij de politie en foto's van de schade door de aardbeving.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u bijna ontvoerd werd door onbekenden in een zwarte auto. U weet niet wie deze personen waren (CGVS 17.01.2023, p.6). U diende een klacht in bij de politie en legde het document daarvan neer op het CGVS. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk geviséerd werd door deze ontvoerders. U verklaart zelf dat u niet persoonlijk geviséerd werd, maar toevallig slachtoffer werd omwille van uw aanwezigheid in op een bepaalde plaats (CGVS 17.01.2023, p.7). Dit incident houdt geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst vervolgd werd. Evenmin valt dit incident onder de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u zich in een moeilijke en angstaanjagende situatie bevond, kan er geen nood aan internationale bescherming voor u afgeleid worden uit dit incident, te meer er geen indicaties zijn dat er zich in de toekomst nog zulke incidenten zouden voordoen. U haalt zelf geen enkel element aan dat erop zou wijzen dat u of uw familie geviséerd zouden worden of meer kans zouden lopen dan een andere burger om slachtoffer te worden van criminelen (17.01.2023, p.7).

Verder verklaarde u dat uw familie na uw vertrek het slachtoffer werd van een aardbeving. Uw huis liep hierdoor schade op en uw kinderen durven er niet meer verblijven (CGVS 26.04.2023, p. 4). U legde foto's neer waar op te zien is dat er barsten in de muren zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin op zich wel in de woning kan wonen, maar zich beter voelt bij familie. Ze kunnen dan ook bij familie terecht en krijgen steun van hen (CGVS 26.04.2023, p.4-5). Uit dit element kan voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Het houdt immers geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie en de situatie is niet dermate ernstig dat u in geval van terugkeer terecht zou komen in omstandigheden die gelijkgesteld zouden kunnen worden aan een mensonterende behandeling.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U legde identiteitskaarten van u en uw gezinsleden, uw paspoort en die van uw kinderen, uw familieboekje, huwelijksdocumenten, doopaktes van u en de kinderen, samenstelling van het gezin en een uittreksel van de gemeente neer. Deze documenten kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Syrië wordt de EASO Country Guidance: Syria (november 2021) (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Syria_2021.pdf) en het EUAA COI Report: Syria - Security situation (september 2022) (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-09/2022_09_COI_Report_Syria_Security_Situation_EN.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/euaa-coi-report-security-situation-1>) in aanmerking genomen. In de voormelde

EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Syrië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Syrië. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country Guidance: Syria (november 2021) en EASO COI Report: Syria - Security situation (september 2022)), blijkt dat het grondgebied van Syrië anno 2022 kan opgedeeld worden in vijf geografische zones, met name: (i) een gebied onder controle van het Syrische regime, dat de steun krijgt van Rusland en Iran; (ii) een gebied in het noordwesten dat onder de controle van Turkije en met Turkije geaffilieerde Syrische rebellen staat; (iii) een gebied in het noordoosten van het land dat met Westerse steun onder controle staat van de Koerdische PYD/SDF; (iv) het rebellengebied in het noordwesten van het land; en (v) het woestijngebied rond de grensovergang te Tanf in het oosten van Syrië, dat onder controle staat van de Verenigde Staten en een Syrische rebellenmilitie.

Verder slaagde het Syrische leger er (dankzij de militaire steun van Rusland en Iran) de afgelopen jaren in, aanzienlijke delen van het land te heroveren op de rebellen of jihadististen. In de eerste helft van 2018 hadden de Syrische autoriteiten het door de rebellen bezette gebied in de voormalige de-escalatiezones in het noorden van de provincie Homs en het oosten van Damascus heroverd. In juni 2018 lanceerden pro-regeringstroepen de Operatie Basalt met als doel het heroveren van het zuiden van Syrië op de gewapende groeperingen van het Zuidelijk Front. Door deze operatie herkreëg het Syrische regime in juli 2018 de volledige controle langs de grens met Jordanië en langs de bestandslinie met Israël. In maart 2021 controleerde de regering in Damascus het grootste deel van Syrië, met name de provincies Damascus, Rif Damascus, Quneitra, Dara'a, Suweida, en Tartous, het overgrote deel van de provincies Homs, Hama en Latakia, een aanzienlijk stuk van de provincie Aleppo, en het zuidelijke deel van de provincies Raqqqa en Deir ez-Zor. Het regime controleert ook de grootste stedelijke centra in Syrië, zoals Damascus, Aleppo, Homs, Hama, Latakia en Deir ez-Zor. Het conflict heeft evenwel de rol, de reikwijdte en de institutionele capaciteit van de staat in de door de regering gecontroleerde gebieden aanzienlijk aangetast. De Syrische regering heeft de feitelijke controle over de politie, de veiligheidsdiensten en het leger, maar buitenlandse actoren en pro-regimemilities oefenen een aanzienlijke invloed uit op bepaalde delen van het grondgebied, die nominaal onder controle van de regering staan.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal militaire confrontaties in Syrië sinds de tweede helft van 2018 duidelijk is afgenomen, en dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Syrië regionaal erg verschillend is. Omwille van deze sterk regionale verschillen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Syrië, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Latakia beoordeeld te worden.

De provincie Latakia bevindt zich in het noordwesten van het land, en is, door de aanwezigheid van de belangrijkste commerciële haven, een strategisch belangrijke provincie. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Latakia ruw geschat 1.2 miljoen inwoners heeft. De provincie wordt omschreven als een bolwerk van de Alawieten en de familie Assad. Mede dankzij de aanwezigheid van het Syrische veiligheidsapparaat, de aanwezigheid van paramilitaire troepen die de regeringstroepen daar ondersteunen, Russische en Iraanse troepen, en het gegeven dat het gros van de bevolking Alawieten en christenen zijn, behoort de provincie Latakia tot de meer stabiele provincies van Syrië. De provincie blijkt tot slot een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Het grootste deel van de provincie Latakia staat sinds het begin van het conflict onder controle van de Syrische regering. Enkel een smalle strook in de noordoostelijke hoek van de provincie, grenzend aan de Turkse grens en grenzend aan de rebellengebieden van de provincies Idlib en Hama wordt door gewapende antiregeringstroepen gecontroleerd. In die zone werden Turkse militaire posten opgericht om de ruimere Idlib de-escalatiezone te monitoren. Afgaande op het aantal door ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) geregistreerde veiligheidsincidenten kan men stellen dat de situatie veeleer stabiel blijft op een eerder laag niveau met een licht dalende trend in het aantal veiligheidsincidenten. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt is bovendien grotendeels geconcentreerd in het noordelijke deel van het district Latakia en het oostelijke deel van het district Al Haffa, waar luchtaanvallen en intensieve artilleriebeschietingen werden gemeld. In deze strook is er verder sprake van vijandelijkheden tussen rivaliserende rebellen groeperingen. Er is amper berichtgeving over veiligheidsincidenten in de stad Latakia of de rest van

de provincie, de regio waar u van afkomstig bent. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Latakia tijdens de verslagperiode in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflict-gerelateerd geweld is bovendien hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de rebellen en de Syrische veiligheidsdiensten en van 'explosions/remote violence', zoals bijvoorbeeld lucht-/ droneaanvallen uitgevoerd door de Syrische en Russische luchtmacht. Verder waren er een aantal Israëlische luchtaanvallen die voornamelijk aan Iran gelinkte doelwitten viseerden. In 2021 viel er een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers en in de eerste zeven maanden van 2022 werden zelfs geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

De provincie Latakia wordt in de EASO Guidance Note van november 2021 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat er een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar de provincie zou zijn. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen in die zin aan te brengen. In het kader van de beoordelingsmarge waarover hij beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de hogervermelde vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat, hoewel de provincie Latakia willekeurig geweld kent, er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat een burger die terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon loopt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Latakia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Latakia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 4 augustus 2023 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekster heeft de Raad echter op 8 september 2023 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoeksters bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert zij een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze omstandig te weerleggen. Zij gaat meer bepaald nader in op haar bijzonder profiel en beschermingsgronden, op de ontvoering, op vervolging van christenen, op vervolging van vrouwen, op haar illegaal vertrek en het gegeven dat zij in België bescherming heeft gevraagd en ten slotte op de subsidiaire beschermingsstatus onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- persartikel "*Des crimes "Shabiha" à Lattakia sont enregistrés ! contre un inconnu*", met evenals een Nederlandstalige en Arabische versie;
- persartikel "*Anxiété à Lattakia.. Les gangs d'enlèvements ciblent les Jeunes*" van 28 juli 2022, met evenals een Nederlandstalige en Arabische versie;
- persartikel "*Lattaquié aujourd'hui*", met evenals een Nederlandstalige en Arabische versie;
- persartikel "*L'enfant De Lattaquié Est Toujours Porté Disparu.. Le Phénomène Des Enlèvements Se Répand Sur La Côte Syrienne*" van 12 oktober 2022, met evenals een Nederlandstalige en Arabische versie;
- persartikel "*Latakia.. "Chicago" La Syrie est soufflée par la peur et le crime*", met evenals een Nederlandstalige en Arabische versie.

3.2.2. Verweerder wijst in zijn verweernota van 4 augustus 2023 op volgende bronnen waarvan hij de weblink vermeldt of het stuk toevoegt:

- EUAA, "*Country Guidance*", februari 2023;
- EUAA, "*COI Report: Syria - Security situation*", september 2022;
- Algemeen Ambtsbericht Syrië, mei 2022;
- EUAA, "*Syria – Targeting of Individuals*", september 2022;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "*International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update VI*", maart 2021;
- COI Focus – Syrië: Situatie van de christenen in regimegebied van 19 juli 2023;
- EASO, "*COI Syria Situation of women*", februari 2020;
- EASO, "*Syria Situation of returnees from abroad*", juni 2021.

3.2.3. Verzoekster brengt op 17 oktober 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- attest van 26 juni 2023 van het departementale immigratie- en paspoortbureau in Latakia met beëdigde vertalingen naar het Frans en Nederlands (stuk 1);
- foto's van de elektronische kaart van verzoeksters echtgenoot met een beëdigde vertaling (stuk 2);
- screenshots van de "smart-app" en elektronische kaarten met gegevens van het gezin met een beëdigde vertaling (stuk 3);
- kopie van 1 mei 2023 van een "circulaire" van 3 mei 2023 van het ministerie van Binnenlandse Zaken met een beëdigde vertaling (stuk 4);
- kopie van een attest van 8 augustus 2023 van een advocaat voor verzoekster in Latakia met een beëdigde vertaling (stuk 5).

3.2.4. Op 4 september 2024 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "*Country Guidance: Syria*" van april 2024, met verwijzing naar de weblink;
- EUAA, "*COI Report: Syria- Security situation*" van oktober 2023, met verwijzing naar de weblink;
- "*COI Query Response-Syria*" van 6 december 2023, met verwijzing naar de weblink.

3.2.5. Verzoekster brengt op 6 september 2024 aan de Raad een tweede aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- psychologisch attest van 19 januari 2024;
- psychologisch attest van 29 augustus 2024.

3.2.6. Verzoekster brengt op 9 september 2024 ter terechtzitting aan de Raad een derde aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan, naast verwijzingen naar algemene informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië, nog een psychologisch attest van 28 augustus 2024 wordt toegevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal met reden heeft geoordeeld dat verzoekster geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en het CGVS evenmin dergelijke noden vaststelde waardoor verzoekster bijgevolg geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

Waar verzoekster in haar aanvullende nota's gewag maakt van een psychologische opvolging en zij stelt bijzonder kwetsbaar te zijn en te lijden aan een posttraumatische stressstoornis waaruit duidelijk een vermoeden van trauma blijkt, kan zij geen ander licht werpen op verweerders bovenstaand correct oordeel noch op haar vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken zoals blijkt uit de motieven onder 3.3.5. (infra).

Immers moet in de eerste plaats worden vastgesteld dat uit de voorliggende psychologische attesten van januari 2024 en augustus 2024 (waarbij wordt gesproken van een opvolging sinds oktober 2023) niet blijkt dat verzoekster ten tijde van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of tijdens haar gehoren op het CGVS in januari en april 2023 in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt op dat uit de voorliggende psychologische attesten geenszins kan worden vastgesteld dat verzoeksters medische/psychologische staat een impact zou hebben gehad op haar vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen. Hoewel in de attesten van 19 januari 2024, 28 augustus 2024 en 29 augustus 2024 onder meer gewag wordt gemaakt van ernstige posttraumatische symptomen waaronder terugkerende nachtmerries, constante angst met een verstoorde slaap en angstreacties die het dagelijkse leden en levenskwaliteit schaden, van een staat van grote nood en intens psychisch lijden met een nood aan

regelmatige psychologische ondersteuning, merkt de Raad op dat de opgesomde symptomen en daaruit volgende conclusie gebaseerd zijn op verzoeksters verklaringen en eigen gedragingen en uit deze attesten niet kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen en gevormde mening behalve op de eigen verklaringen van verzoekster ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd. Verzoekster legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij ter zake aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen. Noch uit deze psychologische attesten noch uit de stukken van het dossier kan blijken dat verzoekster aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat zij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat zij ten gevolge van haar psychologische problemen niet bij machte was om haar gehoren in het kader van haar verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoekster met deze attesten geenszins haar voorgehouden vrees aannemelijk maakt nu zij hiermee geen ander licht kan werpen op de conclusie dat hieruit geen nood aan internationale bescherming kan vastgesteld worden (*infra*).

Rekening houdend met zijn bevindingen kan een psycholoog overigens vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische/psychiatrische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Bovendien verklaarde verzoekster bij de DVZ in goede gezondheid te verkeren en maakte zij in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van enige problemen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (Verklaring DVZ van 4 oktober 2022, vraag 29; Vragenlijst Bijzondere Procedurele Noden van 4 oktober 2022).

Verder moet opgemerkt worden dat noch verzoekster noch haar advocaat bezwaar maakten tegen het plaatsvinden van de gehoren en uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat verzoekster – die geenszins enige psychologische problemen opwierp – in staat was om op spontane wijze gedetailleerde verklaringen af te leggen. Er werden verzoekster zowel open als gesloten vragen gesteld die zo nodig werden herhaald of herformuleerd.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeksters rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekster stelt Syrië te hebben verlaten nadat zij kon ontsnappen aan een ontvoeringspoging en benadrukt dat het er niet meer veilig is.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekster geen actuele en gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag aannemelijk heeft gemaakt of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

3.3.5.2. Met betrekking tot verzoeksters vrees voor ontvoeringen, wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd:

"U verklaarde dat u bijna ontvoerd werd door onbekenden in een zwarte auto. U weet niet wie deze personen waren (CGVS 17.01.2023, p.6). U diende een klacht in bij de politie en legde het document daarvan neer op het CGVS. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk geviséerd werd door deze ontvoerders. U verklaart zelf dat u niet persoonlijk geviséerd werd, maar toevallig slachtoffer werd omwille van uw aanwezigheid in op een bepaalde plaats (CGVS 17.01.2023, p.7). Dit incident houdt geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst vervolgd werd. Evenmin valt dit incident onder de bepalingen in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u zich in een moeilijke en angstaanjagende situatie bevond, kan er geen nood aan internationale bescherming voor u afgeleid worden uit dit incident, te meer er geen indicaties zijn dat er zich in de toekomst nog zulke incidenten zouden voordoen. U haalt zelf geen enkel element aan dat erop zou wijzen dat u of uw familie geviséerd zouden worden of meer kans zouden lopen dan een andere burger om slachtoffer te worden van criminelen (17.01.2023, p.7)."

Verzoekster voert aan dat er een goed gedocumenteerde trend van ontvoeringen is in Latakia, zoals wordt gestaafd door de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoekster licht toe dat ontvoerders zich in auto's zonder nummerplaat verplaatsen, mensen ontvoeren, vooral vrouwen, uit welgestelde families en om losgeld vragen of hun organen verkopen.

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, meent verzoekster een bijzonder profiel te hebben dat suggereert dat ze een bevoorrecht doelwit voor ontvoering zou kunnen zijn: ze is een vrouw, ze behoort tot een religieuze minderheid, haar man is eigenaar van een huis, ze werken allebei en hebben dus genoeg middelen om losgeld te betalen. Het kan volgens verzoekster niet worden uitgesloten dat de poging tot

ontvoering verband houdt met het feit dat zij een christelijke vrouw is die werkt en wier man onroerend goed bezit. Evenmin is geweten wat ze met haar wilden doen, aldus verzoekster. Dit zijn naar mening van verzoekster allemaal factoren die, gecombineerd, erop wijzen dat zij een bevoorrechte prooi zou zijn. Er wordt in het verzoekschrift benadrukt dat verzoekster ontvoeringen vreest wegens het feit dat zij een vrouw is, en dat ze christen is. Daarenboven wordt aangestipt dat verzoekster behoort tot de sociale groep van familieleden van welgestelde mensen (haar man en zijn familie) die dus de bevoorrechte doelwit vormen voor ontvoeringen.

Verzoekster kan met de volharding in haar vluchtrelaas en met haar *post factum* toevoegingen en nuanceringen geen ander licht werpen op verweerders pertinente bevindingen die steun vinden in de door haar geschetste context en afgelegde verklaringen.

Het weet geenszins te overtuigen dat verzoekster de ontvoeringspoging thans koppelt aan de welgestelde positie van haar gezin, aan haar religie en haar geslacht terwijl zij eerder noch bij de DVZ noch op het CGVS alwaar zij uitgebreid de kans heeft gekregen om alle redenen toe te lichten waarom zij meent geïsoleerd, op geen enkel moment heeft verwezen naar haar christelijke achtergrond, haar positie als vrouw, of haar financiële situatie. Integendeel, verzoekster beperkte zich voornamelijk tot een verwijzing naar het geïsoleerd incident in juni 2022, waarbij ze zelf aangaf dat ze niet weet wie de ontvoerders waren, of ze daadwerkelijk tot het regime behoren, wat hun bedoelingen waren en waarbij ze expliciet stelde dat ze niet persoonlijk werd geïsoleerd (eerste persoonlijk onderhoud, p. 6-7).

Er kan verder toegevoegd worden dat verzoekster sinds de start van het Syrisch conflict (maart 2011) steeds in Latakia heeft verbleven en, behalve het geïsoleerde incident van juni 2022 waaraan zij veilig kon ontkomen, geen enkele andere situatie aanhaalt waaruit blijkt dat zij om een specifieke reden wordt of zal worden geïsoleerd. Evenmin ligt er objectieve informatie voor waaruit blijkt dat iedere Syriër of Syrische burger behorend tot een minderheid een reëel risico op ontvoering loopt.

De artikels die aan het verzoekschrift worden toegevoegd, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie omdat zij enkel een illustratie bieden van een aantal tendensen in het crimineel geweld in Latakia maar verder niet aantonen dat verzoekster (of haar familie) specifiek wordt geïsoleerd door deze criminelen. Evenmin kan uit deze artikels worden opgemaakt dat er voor iedere burger uit Latakia, ook tweeverdieners zoals verzoekster en haar echtgenoot, louter op basis van de aanwezigheid in de regio, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade ten aanzien van de criminele bendes die in de regio actief zijn. De beschikbare informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier en bijgebracht middels de verweernota en aanvullende nota wijst evenmin op een dergelijk risico. Er kan dus met reden worden gesteld dat verzoekster geen individuele nood aan internationale bescherming aantoon op basis van een vrees voor crimineel geweld.

3.3.5.3. Voorts treedt de Raad volgende terechte overwegingen bij:

“Verder verklaarde u dat uw familie na uw vertrek het slachtoffer werd van een aardbeving. Uw huis liep hierdoor schade op en uw kinderen durven er niet meer verblijven (CGVS 26.04.2023, p. 4). U legde foto's neer waar op te zien is dat er barsten in de muren zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin op zich wel in de woning kan wonen, maar zich beter voelt bij familie. Ze kunnen dan ook bij familie terecht en krijgen steun van hen (CGVS 26.04.2023, p.4-5). Uit dit element kan voor u geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Het houdt immers geen verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie en de situatie is niet dermate ernstig dat u ingeval van terugkeer terecht zou komen in omstandigheden die gelijkgesteld zouden kunnen worden aan een mensonterende behandeling.”

Door ter terechtzitting te benadrukken dat haar huis werd vernield en dit gegeven verzoekster bijkomend kwetsbaar maakt nu zij hierdoor dreigt terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, worden geen valabele elementen bijgebracht die voorgaande concrete motieven kunnen ombuigen.

De Raad stipt in dit verband samen met de commissaris-generaal aan dat dit element geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie kan voorts niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vallen. De omstandigheid dat een verzoekster omwille van de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Syrië het risico loopt om niet in haar elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, doch haar niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat niet om haar subsidiaire bescherming te verlenen. *In casu* blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Syrië door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Hierbij merkt de Raad op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar gezin op zich wel in de woning kan wonen, maar zich beter voelt bij familie en de echtgenoot en kinderen bij familie verblijven en steun krijgen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

Bovendien stelt verzoekster zich in haar verzoekschrift consequent voor als een bemiddeld en 'welgesteld' persoon met een familiaal en sociaal netwerk (verzoekschrift, p. 5-6), hetgeen ook blijkt uit verzoeksters

verklaringen dat zowel zij als haar echtgenoot een inkomen hadden en dat haar gezin ook in de nasleep van de aardbeving bij familie terecht kon (eerste persoonlijk onderhoud, p. 6-7; tweede persoonlijk onderhoud, p. 5-6).

Volledigheidshalve wordt er overigens op gewezen dat de materiële schade dewelke de familie heeft opgelopen en die volgens verzoekster voor een materiële behoefte zal zorgen, integraal te wijten is aan de natuurramp die zich in de regio voltrok. Zodoende toont verzoekster niet aan dat er sprake is van een situatie die zou zijn ontstaan als gevolg van een intentioneel menselijk handelen (actor van vervolging) in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit alsnog zou blijken dat ze intentioneel zou worden gevisieerd door een actor van vervolging. Uit de materiële schade dewelke verzoekster en haar familie hebben opgelopen bij de aardbeving van februari 2023 kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4. Met betrekking tot verzoeksters vrees vanwege haar religie, wijst de Raad in de eerste plaats op volgende analyse in verweerders nota:

"In het Algemeen Ambtsbericht (mei 2022) (bijlage 3) wordt toegelicht dat, behalve ISIS, er geen andere partijen in het conflict zijn die zich op grond van etniciteit, religie, beroep of andere kenmerken met ideologische motieven op bepaalde groepen richten. De vijandigheid is gebaseerd op tegengestelde politieke affiliaties en ideologieën waarbij religie een rol kan spelen. In een rapport gepubliceerd in oktober 2019 door het Governance and Social Development Resource Centre werd geoordeeld dat veel etnisch-religieuze groepen "minder om religieuze redenen werden aangevallen en meer vanwege vermeende vooringenomenheid of sympathie voor een bepaalde hoofdrolspeler in het conflict" (EUAA "Syria – Targeting of Individuals", september 2022) (bijlage 4). In de beschikbare landeninformatie kan verder worden gelezen dat de situatie van leden van religieuze en etnische minderheidsgroepen regionaal verschilt en in het bijzonder afhangt van de actoren die de regio beheersen, hun opvattingen en percepties ten aanzien van leden van andere religieuze en etnische minderheidsgroepen, en de specifieke conflictontwikkeling in deze gebieden (UNHCR, International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, maart 2021, p. 151) (bijlage 5). Dit standpunt stemt overeen met de zienswijze van de Raad (RvV, arrest nr. 289 330 van 25 mei 2023).

2.5.2 Uit de reeds vermelde landeninformatie (bijlage 2-5) en de COI Focus – Syrië: Situatie van de christenen in regimegebied (dd. 19.07.2023) (bijlage 6) blijkt dat de situatie voor bepaalde delen van de christelijke gemeenschap in Syrië effectief problematisch kan zijn. Tegelijk zijn er echter geen aanwijzingen van een situatie waarin christenen in Syrië systematisch vervolgd worden omwille van (hun etnie of) hun religie. Het loutere feit christen te zijn is onvoldoende om een vrees voor vervolging of een risico op reële schade aannemelijk te maken. Verzoekster brengt evenmin informatie aan waaruit zulks zou blijken. Conform de aanbevelingen in de EUAA Country Guidance moet bijgevolg, een individuele risicobeoordeling worden gemaakt, rekening houdend met bepaalde omstandigheden die een impact kunnen hebben op het veiligheidsrisico (bv. de geografische afkomst).

2.5.3 Welnu, uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster afkomstig is uit de stad Latakia, een gebied dat steeds grotendeels onder controle van de Syrische overheid heeft gestaan en waarvan niet kan worden gesteld dat christenen er systematisch worden gevisieerd. Het komt bijgevolg aan verzoekster toe om concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar religieuze afkomst als christen te worden gevisieerd of vervolgd, alwaar zij in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich namelijk tot een algemene verwijzing naar enkele passages uit de EUAA Targeting of individuals, waarbij verweerder vaststelt dat ze hierbij voornamelijk refereert naar de situatie van christenen uit andere regio's – dewelke bovendien onder controle van oppositiegroeperingen staan of stonden, waardoor deze passages allerminst representatief zijn voor haar eigen, persoonlijke situatie.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij omwille van haar religieuze afkomst een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren."

De Raad benadrukt dat ook uit de actueel beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van christenen (EUAA, Country Guidance Syria, p. 78-80). Het louter behoren tot de christelijke geloofsgemeenschap is dus op zich onvoldoende om een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in verzoeksters hoofde aannemelijk te maken.

Door te verwijzen naar algemene informatie omtrent de situatie van christenen in Syrië, dit zonder enige concrete aanwijzingen van problemen in haar hoofde, maakt verzoekster geen persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk. De Raad merkt op dat verzoekster tijdens de administratieve procedure geenszins enige vrees uitte omwille van het behoren tot de christelijke minderheid en verder uitdrukkelijk aangaf dat zij nooit problemen heeft gehad door haar religie (eerste persoonlijk onderhoud, p. 7-8).

De Raad beklemtoont dat een verzoekster om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of zij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft (dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet) in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar enig verband met haar persoon moet aannemelijk maken. Louter blote beweringen en

verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen bijgevolg niet volstaan.

Gelet op het voorgaande brengt verzoekster geen aannemelijke, concrete, individuele omstandigheden bij die in dit verband duiden op een vervolgingsrisico of risico op ernstige schade.

3.3.5.5. Waar verzoekster stelt dat zij als vrouw een risico loopt op vervolging bij terugkeer naar Syrië, kan weliswaar niet worden ontkend dat de toestand van vrouwen in Syrië zorgwekkend is (EUAA, *Country Guidance Syria*, p. 86-94 ; zie ook EASO, *COI Syria Situation of women*, februari 2020 waarnaar de EUAA, *Targeting of individuals*, p. 108 verwijst), doch wijst de Raad er tevens op dat het louter behoren tot “de sociale groep van de vrouwen” niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 173-174). Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van groepsvervolging tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor verzoekster in dit verband individuele elementen dient aan te reiken om haar vrees, als vrouw, te concretiseren, waartoe zij echter in gebreke blijft. Ondanks het geïsoleerd incident in 2022 inzake een poging tot ontvoering waarvan de beweegredenen van de criminelen niet gekend zijn (cf. *supra*) en waaraan verzoekster kon ontsnappen, maakt verzoekster bij terugkeer naar Syrië haar profiel als kwetsbare Syrische vrouw niet aannemelijk. Immers had zij gedurende het gehele Syrische conflict geen indicaties dat zij persoonlijk, als vrouw, een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren of een reëel risico op ernstige schade liep en beschikt zij bovendien in Syrië over een uitgebreid familiaal netwerk, waaronder haar echtgenoot en kinderen, haar moeder, haar schoonouders, vier broers, een zus en een schoonbroer (Verklaring DVZ, p. 7-9; eerste persoonlijk onderhoud, p. 5; tweede persoonlijk onderhoud, p. 4-6), dat haar bijstand kan verlenen. Hierbij wordt ook verzoeksters werkervaring in Syrië aangestipt en opgemerkt dat verzoekster in het verleden de nodige zelfstandigheid en ondernemingszin aan de dag legde door zonder haar echtgenoot naar België te reizen, wat wijst op zelfredzaamheid (Verklaring DVZ, vragen 12 en 33; eerste persoonlijk onderhoud, p. 9).

Dat verzoekster omwille van haar vrouw-zijn nood heeft aan internationale bescherming, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.5.6. Waar verzoekster een vrees opwerpt als terugkeerder uit het buitenland na haar illegaal vertrek uit Syrië, wijst de Raad op het volgende.

Uit een lezing van alle beschikbare landeninformatie blijkt dat het feit Syrië te hebben verlaten implicaties kan hebben voor de behandeling van een individu bij terugkeer naar Syrië (EUAA, *Country Guidance Syria* van april 2024, p. 16-19; EUAA “*Syria: Targeting of individuals*” september 2022, p. 31; Algemeen Ambtsbericht Syrië, augustus 2023, p. 79-90; UNHCR, *International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic*, maart 2021, p. 112-115; EASO “*Syria Situation of returnees from abroad*”, juni 2021, p.1-22).

Hoewel het Syrische ministerie van Binnenlandse Zaken in maart 2019 een circulaire heeft uitgevaardigd waarbij de bestrafning van illegaal vertrek door middel van gevangenisstraf en/of boetes, die voorheen van kracht was, wordt opgeheven, moeten Syriërs die hun land illegaal verlaten hebben - dit is zonder ‘exit stamp’ - zich nog wel melden bij de (lokale) politie of veiligheidsdiensten waar ze zullen worden ondervraagd over de redenen waarom zij Syrië hebben verlaten en hun activiteiten in het buitenland, hetgeen kan leiden tot dagvaarding, ondervraging, en/of arrestatie en detentie.

Verder moeten Syriërs bij terugkeer twee procedures doorlopen. Beide procedures worden geleid door de Syrische inlichtingendienst en bestaan uit een ‘security clearance’ en een ‘status settlement’. Het onderscheid tussen beide procedures is niet helder, noch is er sprake van een eenduidig proces dat garanties biedt voor een veilige terugkeer.

Het verkrijgen van een veiligheidsmachtiging komt in wezen neer op een antecedenonderzoek, waarbij wordt nagegaan of de betrokkene gekend is wegens deelname aan protesten, kritiek op de regering of voor het opnemen van wapens tegen de regering. Als onderdeel van het terugkeerproces wordt van veel terugkeerders vereist dat zij een vorm van individuele verzoening met de Syrische overheden aangaan. Dit verzoeningsproces houdt in dat de terugkeerder persoonlijke informatie aan de regering moet verstrekken, zoals over het verleden van zijn familieleden of zijn sociale media-accounts.

Bij de grensovergangen zijn er verschillende instanties die controles uitvoeren. De soort en de aard daarvan kunnen per grensovergang verschillen, afhankelijk van de locatie, de datum, de ambtenaren van dienst en de omstandigheden van de terugkerende Syriër, bijvoorbeeld of deze destijds illegaal het land verlaten had. Voor zover bekend zijn deze factoren bepalend voor hoe men in de praktijk behandeld wordt – en niet zozeer de etniciteit of religie.

Volgens één bron zijn er geen gevolgen bekend wegens het indienen van een beschermingsverzoek in het buitenland, noch is er informatie voorhanden dat dergelijke verzoekers specifiek werden gestraft bij terugkeer. Diezelfde bron stelt dat terugkeerders, die niet betrokken waren bij de oppositie en Syrië alleen vanwege de oorlog hebben verlaten, bij terugkeer meestal geen problemen ondervinden tenzij iemand tijdens hun afwezigheid bij de autoriteiten had aangegeven dat zij bijvoorbeeld betrokken waren bij activiteiten tegen de regering van Syrië.

Andere bronnen maken evenwel melding van personen die bij terugkeer vervolging ondervonden omdat zij Syrië illegaal hadden verlaten, omdat zij asiel hebben aangevraagd in het buitenland of vanwege hun gebied/regio van herkomst. Tevens zijn er meldingen dat terugkeerders, onder wie personen die voorafgaand aan hun terugkeer een individuele verzoening met de Syrische autoriteiten hadden gesloten, onderworpen werden aan mensenrechtenschendingen door de Syrische autoriteiten. Deze verzoeningsprocedure biedt zodoende geen garantie voor een probleemloze terugkeer. Verder blijkt dat de Syrische autoriteiten om meerdere redenen een specifieke terugkeerder kunnen viseren. Zo zijn er meldingen van arrestaties van terugkeerders gebaseerd op algemene beschuldigingen van 'terrorisme', vaak gebaseerd op de bewering dat een familielid banden heeft met de politieke/gewapende oppositie, omdat de terugkeerder afkomstig is van een gebied dat eerder in handen was van de oppositie, of omwille van hun beweerde deelname aan protesten en oppositiebewegingen in de begindagen van de opstand in Syrië of vanwege vermeende kritiek op Syrië. Bij de meeste terugkeerders zal sprake zijn van verschillende redenen waarom zij destijds vertrokken zijn, waardoor er dus verschillende redenen kunnen zijn waarom zij bij terugkeer verdacht zijn, waarbij ook het eerdere vertrek als een indicatie voor oppositie of dissidentie kan worden beschouwd.

In sommige gevallen kan de behandeling waaraan terugkeerders worden blootgesteld zo ernstig zijn dat het neerkomt op vervolging indien daarbij een verband met één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in het Verdrag van Genève vastgesteld kan worden. In gevallen waarin geen nexus kan worden aangetoond, kunnen de implicaties van het verlaten van Syrië een relevante overweging zijn met betrekking tot subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat de houding van de Syrische autoriteiten jegens terugkeerders niet eenduidig is en dat de nodige voorzichtigheid geboden is.

In casu oordeelt de Raad dat er in hoofdte van verzoekster geen elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat zij een zodanig profiel heeft met grote zichtbaarheid of publiek karakter dat zij bij terugkeer naar Syrië in het vizier zou komen van de Syrische autoriteiten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Syrië reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de Syrische autoriteiten, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen.

Zo is er geen enkele aanwijzing dat verzoekster door de Syrische overheid als opposant beschouwd wordt. Verzoekster verklaarde immers politiek niet actief te zijn, en helemaal geen aanhanger te zijn van een politieke partij (Vragenlijst van 4 oktober 2022, vraag 3; eerste persoonlijk onderhoud, p. 7). Evenmin blijkt dat er familieleden politiek actief zijn. Verzoekster gaf expliciet aan dat zij en haar familie zich tijdens het conflict steeds neutraal hebben opgesteld en nooit problemen hebben gekend met de Syrische overheid (eerste persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Verzoekster haalde geen problemen aan met de Syrische overheid in het algemeen of met de veiligheidsdiensten.

Bovendien is verzoekster afkomstig uit de stad Latakia, waar de Syrische regering doorheen het conflict grotendeels de controle wist te behouden, waardoor haar regio van herkomst door de Syrische autoriteiten bijgevolg niet als (voormalig) oppositiegebied wordt beschouwd. Het loutere gegeven dat verzoekster op irreguliere wijze het land zou hebben verlaten, betekent verder geenszins dat zij bij terugkeer automatisch in het vizier zal komen van de Syrische autoriteiten of dat zij een dermate negatieve aandacht zal trekken dewelke een toekenning van internationale bescherming zou legitimeren. Het blijkt namelijk niet dat verzoekster bij terugkeer naar Syrië omwille van een vooraf bestaand probleem met de autoriteiten een risico zou lopen om te worden gevisieerd, laat staan dat haar vertrek uit Syrië om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoekster enig concreet element aan die hier een ander licht op werpt of waaruit zou blijken dat zij bij terugkeer naar Syrië alsnog in het vizier van de Syrische autoriteiten zou komen.

De elementen bijgebracht middels verzoeksters eerste aanvullende nota kunnen hier geen ander licht op werpen daar de Raad deze niet aannemelijk acht omwille van volgende redenen. Zo wijst verzoekster op een intern document van de staatsveiligheid van 1 mei 2023 die zij via een Syrische advocaat zou hebben gekregen (cf. stukken 4 en 5 toegevoegd aan de eerste aanvullende nota) waarin wordt vermeld dat zij Syrië is ontvlucht met de hulp van gewapende groeperingen en zij illegaal de grens is overgestoken waardoor zij wordt opgespoord ter ondervraging. Evenwel moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat verzoekster, ondanks dat zij stelt originelen te bezitten, slechts kopieën van deze stukken heeft bijgebracht zodat de authenticiteit ervan niet kan nagegaan worden. Bovendien wordt hierbij hoe dan ook gewezen op de door de commissaris-generaal bijgebrachte objectieve informatie waaruit blijkt dat corruptie in Syrië hoogtij viert, dat fraude erger is geworden en dat het probleem van valse documenten groter is dan eerst gedacht (cf. administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, COI Focus-Syrië, Documentenfraude van 23 november 2016). Bijgevolg dient de bewijswaarde van de bijgebrachte kopieën reeds ernstig gerelativeerd te worden. Daarnaast wijst de Raad erop dat verzoeksters betoog dat zij wordt gevraagd voor ondervraging wegens haar illegaal vertrek met de hulp van gewapende groeperingen zoals zou blijken uit de circulaire van mei 2023 geenszins te rijmen valt met de overige door verzoekster bijgebrachte recentere stukken middels dezelfde aanvullende nota. Immers kan uit de stukken 1-3 zoals toegevoegd aan de eerste aanvullende nota vastgesteld worden dat de Syrische autoriteiten anno juni 2023 toch aangeven dat verzoekster zich nog steeds op het Syrisch grondgebied bevindt. Verzoekster beaamt zelf dat het certificaat van 26 juni 2023 (stuk 1) ter bevestiging dat zij zich nog steeds in het land bevindt aan haar echtgenoot werd overhandigd en dient

om sociale uitkeringen te kunnen blijven ontvangen terwijl Syriërs die het land hebben verlaten hier geen recht meer op hebben (eerste aanvullende nota, p. 1). Verzoekster bevestigt dat uit de bijgebrachte foto's en screenshots (stukken 2-3) blijkt dat haar gezin toegang heeft tot deze uitkeringen en de applicatie nog steeds actief is wat volgens haar niet mogelijk zou zijn indien de Syrische autoriteiten wisten dat zij zich niet langer op het Syrisch grondgebied bevindt. In deze omstandigheden kan verzoekster zodoende niet aannemelijk maken dat toch geweten zou zijn dat zij illegaal het land heeft verlaten en zij wordt gezocht door de Syrische autoriteiten nu de actuelere gegevens (stukken 1-3) aantonen dat zij evenwel door de autoriteiten wordt aangeduid als zijnde aanwezig op het Syrisch grondgebied.

Verzoekster, die geen voorafgaande problemen heeft gehad met de Syrische autoriteiten, maakt gelet op voorgaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat zij actief wordt gezocht door de Syrische autoriteiten omwille van haar illegaal vertrek met de hulp van gewapende groeperingen.

Het geheel van verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Syrië, besluit de Raad dat verzoekster met haar verwijzingen naar voornamelijk rapporten uit 2022 en 2023 en door haar illegaal vertrek te benadrukken - in acht genomen voorgaande analyse gebaseerd op geactualiseerde landeninformatie en gelet op bovenvermelde concrete vaststellingen - nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Syrië omwille van het feit dat zij Syrië heeft verlaten, in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

3.3.5.7. De Raad meent dat de door verzoekster op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

3.3.5.8. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dat zij geen persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in Syrië aannemelijk maakt.

3.3.5.9. Uit voorgaande vaststellingen kan worden besloten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

3.3.5.10. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest 'Elgafaji' waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité/de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en;
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoekster die voor haar het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest 'Elgafaji' verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de daadwerkelijke bestemming van de verzoekster wanneer zij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji/ Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt rekening gehouden met de "Country Guidance Syria" van EUAA van april 2024, het EUAA COI Report: Syria – Security Situation van oktober 2023 en de COI Query Response – Syria van 6 december 2023, zoals aangestipt door verweerder en waarbij de weblinken zijn vermeld. In de Country Guidance van april 2024 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Het geweldsniveau in Syrië verschilt van regio tot regio en bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen (117-120):

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) het aantal burgerslachtoffers;
- (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

3.3.6.2. Wat betreft de veiligheidssituatie in Syrië in het algemeen en in de regio van herkomst van verzoekster, zijnde de provincie Latakia, in het bijzonder, wordt in verweerders aanvullende nota volgende geactualiseerde analyse gemaakt:

"In 2022 is het Syrische grondgebied verdeeld in vijf geografische gebieden: (i) een gebied onder controle van het Syrische regime, gesteund door Rusland en Iran; (ii) een gebied in het noorden van het land, onder controle van Turkije en de met Turkije geassocieerde Syrische rebellen; (iii) een gebied in het noordoosten van het land, onder controle van de Koerdische PYD/SDF, gesteund door westerse landen; (iv) het rebellengebied in het noordwesten van het land; en (v) het woestijngebied rond de grensovergang bij Tanf in het oosten van Syrië, dat onder controle staat van de Verenigde Staten en een rebellenmilite.

De afgelopen jaren is het Syrische leger er - met militaire steun van Rusland en Iran - in geslaagd om grote delen van het land te heroveren op de rebellen of jihadisten. In de eerste helft van 2018 heroverden de Syrische autoriteiten het door de opstandelingen bezette gebied in de voormalige de-escalatiezones in het noorden van de provincie Homs en ten oosten van Damascus. In juni 2018 startten de regeringsgezinde troepen operatie Basalt, met als doel het zuiden van Syrië te heroveren op de gewapende organisaties van het Zuidelijk Front. Dankzij deze operatie kreeg het Syrische regime in juli 2018 weer de volledige controle over het gebied langs de grens met Jordanië en de demarcatielijn met Israël. Sinds maart 2021 controleert de regering van Damascus het grootste deel van Syrië, d.w.z. de provincies Damascus, Rif Dimashq, Quneitra, Dara'a, Suwayda en Tartous, het grootste deel van de provincies Homs, Hama en Latakia, een aanzienlijk deel van de provincie Aleppo en het zuidelijke deel van de provincies Raqqah en Deir ez-Zor. Het regime controleert ook de grootste stedelijke centra van Syrië zoals Damascus, Aleppo, Homs, Hama, Latakia en Deir ez-Zor. Het conflict heeft echter de rol, de reikwijdte en de institutionele capaciteit van de overheid in de door de regering gecontroleerde gebieden aanzienlijk aangetast. De Syrische regering controleert de facto de politie, de veiligheidstroepen en het leger, maar buitenlandse actoren en pro-regimemilities oefenen aanzienlijke invloed uit op bepaalde delen van het grondgebied die theoretisch onder regeringscontrole staan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal incidenten in Syrië sinds de tweede helft van 2018 duidelijk is afgenomen en dat de mate van geweld, de omvang van willekeurig geweld en de impact van het conflict in Syrië per regio aanzienlijk verschillen. Wegens deze grote regionale verschillen moet er niet alleen rekening worden gehouden met de algemene veiligheidssituatie in Syrië, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Gelet op verzoekende partij haar verklaringen over haar regio van herkomst, is het in dit geval de veiligheidssituatie in de provincie Latakia die onderzocht moet worden.

De provincie Latakia ligt in het noordwesten van het land. Volgens de beschikbare informatie wordt de bevolking van de provincie Latakia geschat op meer dan 1,2 miljoen inwoners. Sinds het begin van het conflict bleef het grootste deel van de provincie Latakia onder controle van de Syrische regering. De stad Latakia is het bastion van de alawieten en de familie Assad.

In de periode van augustus 2022 tot juli 2023 bleef de provincie Latakia onder controle van de Syrische regering. Slechts een smalle strook in de noordoostelijke hoek van de provincie wordt gecontroleerd door gewapende troepen die tegen de regering zijn, waaronder Hay'at Tahrir al-Sham (HTS). Al Qaida blijft ook beperkt aanwezig in het noorden van de provincie met zijn lokale afdeling Hurras al-Din. Russische en Iraanse troepen zijn aanwezig in de provincie en gestationeerd op verschillende locaties, waaronder de Russische militaire luchtmachtbasis Hmeimin. In de provincie werd ook de aanwezigheid van Turkse militairen gesignaleerd.

HTS lanceerde operaties tegen het reguliere leger in het noorden van de provincie, voordat deze werden onderbroken door de aardbeving en vervolgens eind februari 2023 werden hervat. In dezelfde maand viel HTS het hoofdkwartier aan van het regime in Jabal al-Akrad, ten noorden van de stad Latakia, waarbij tien doden onder de regeringstroepen vielen. Eind mei 2023 werd een Russische kolonel gedood ten noorden van Latakia, wat leidde tot een intensivering van de Russische bombardementen in de regio Idlib, waarbij ook slachtoffers vielen in de provincie Latakia. In juni 2023 werd het kamp Wadi Khaled ten noorden van Latakia getroffen door Russische luchtaanvallen, waarbij ten minste 16 burgers omkwamen. Het regeringsleger voerde ook zijn aanvallen op dorpen op de grens tussen de provincies Idlib, Aleppo en Latakia op. In juli 2023 was een droneaanval gericht op de Russische basis in Hmeimin. Er werden ook verschillende Israëlische luchtaanvallen geregistreerd.

In augustus en september 2023 waren er clashes tussen HTS en de regeringstroepen in Noordwest-Syrië, inclusief de provincie Latakia. In de nasleep van een drone-aanval op de Militaire Universiteit in de provincie Homs in oktober 2023, voerden de regeringstroepen en de Russische strijdkrachten de aanvallen op de door HTS gecontroleerde gebieden in Noordwest-Syrië op, terwijl HTS naar verluidt reageerde met drone-aanvallen, ook in Latakia.

Van augustus 2022 tot juli 2023 registreerde het ACLED (Armed Conflict Location and Event Data Project) 263 veiligheidsincidenten (wat overeenkomt met 5,1 incidenten per week) in de provincie Latakia. Deze incidenten bestonden voornamelijk uit "explosions/remote violence" en "battles". In veel mindere mate werden vier incidenten geregistreerd als "violence against civilians". In de periode van 1 augustus tot 30 november 2023 werden 146 veiligheidsincidenten geregistreerd (gemiddeld 8,4 incidenten per week). Bijna al deze incidenten vonden plaats in de districten Al-Hafa en Latakia. Ter vergelijking: in de districten Al-Qardaha en Jableh werden zeer weinig incidenten geregistreerd.

Tussen augustus 2022 en juli 2023 waren er in de provincie Latakia als geheel relatief weinig veiligheidsincidenten in verhouding tot het aantal inwoners. Er werden vijf burgerslachtoffers geregistreerd voor deze periode (d.w.z. minder dan één burgerdode per 100.000 inwoners). Van augustus tot november 2023 werden drie burgerslachtoffers geregistreerd. Bovendien is het geweld als gevolg van het conflict voornamelijk gericht. Het neemt vooral de vorm aan van gewapende confrontaties tussen rebellen en Syrische veiligheidstroepen of "explosions/remote violence", zoals lucht- en droneaanvallen door de Syrische en Russische luchtmacht.

De provincie Latakia, voornamelijk in het noorden, blijft echter getroffen door de aanwezigheid van mijnen en explosieven die niet tot ontploffing zijn gebracht.

In zijn "Country Guidance" van april 2024 is het EUAA van mening dat de provincie Latakia een provincie is waar geen sprake is van grootschalig willekeurig geweld en waar bijgevolg een hoger niveau van "persoonlijke omstandigheden" vereist is om aan te tonen dat er een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer zou zijn. In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat, hoewel de provincie Latakia een situatie van willekeurig geweld kent, niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij heeft geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt. In de provincie Latakia bestaat er momenteel voor burgers dus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980."

Uit de beschikbare landeninformatie, geactualiseerd middels verweerdere aanvullende nota, blijkt niet dat het willekeurig geweld in de provincie Latakia, een hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar dit grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige

bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande ligt in de lijn van de *Country Guidance Syrië* van april 2024 (p. 149-151).

Verzoeksters algemeen betoog met verwijzingen naar geweld en misdaden in Latakia en naar de zorgwekkende situatie aldaar is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande analyse. De door verzoekster aangehaalde informatie ligt immers deels in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde veiligheidsanalyse werd gebaseerd. De Raad stipt hierbij aan dat nergens in de bestreden beslissing of in verweerders aanvullende nota wordt voorgehouden als zou er zich in de provincie Latakia geen enkel veiligheidsrisico meer voordoen, maar wel dat aldaar geen sprake is van een zodanig hoge mate van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade. De door verzoekster aangehaalde informatie is onvoldoende om verweerders conclusie, die steun vindt in beschikbare actuele landeninformatie, te ontkrachten.

Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse op grond van recente landeninformatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie inzake de provincie Latakia kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, wat betreft de provincie Latakia de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld aldaar in Syrië voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de 'persoonlijke omstandigheden' niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof van Justitie, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van een verzoekster in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het is daarbij niet noodzakelijk dat deze verzoekster aantoont dat zij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Meer concrete voorbeelden van relevante persoonlijke omstandigheden zijn onder meer, de leeftijd, gender, gezondheidstoestand of handicap met inbegrip van geestelijke gezondheidsproblemen, economische situatie, de kennis van het herkomstgebied, het beroep, enz. (EUAA, *Country Guidance Syria* van april 2024, p. 164-165).

Verzoekster maakt geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad merkt hierbij op dat verzoekster met de loutere verwijzing naar haar vluchtrelaas, illegaal vertrek, christelijke identiteit en verblijf in België als asielzoeker - de vaststellingen onder 3.3.5.2 tot en met 3.3.5.6. in acht genomen - geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Ook verzoeksters psychologische toestand zoals aangevoerd in haar tweede aanvullende nota laat evenmin toe vast te stellen dat er persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers.

De vaststellingen onder 3.3.4. (*supra*) in acht genomen, merkt de Raad op dat nergens uit de voorgelegde psychologische attesten blijkt dat verzoekster zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt of medisch dermate en blijvend beperkt is, waardoor zij in vergelijking met een andere persoon een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, te meer verzoekster nog over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in haar regio van herkomst (provincie Latakia) waaronder haar echtgenoot en kinderen, haar moeder, haar schoonouders, vier broers, een zus en een schoonbroer (Verklaring DVZ, p. 7-9; eerste persoonlijk onderhoud, p. 5; tweede persoonlijk onderhoud, p. 4-6). Bovendien kan nergens op objectieve wijze uit worden afgeleid dat verzoekster met cognitieve moeilijkheden of ernstige medische problemen kampt die haar niet in staat stellen om gevaarlijke situaties in Syrië naar behoren in te schatten. Hierbij wordt verzoeksters werkervaring in Syrië aangestipt en opgemerkt dat verzoekster in het verleden de nodige zelfstandigheid en ondernemingszin aan de dag legde door zonder haar echtgenoot naar België te reizen, wat wijst op zelfredzaamheid (Verklaring DVZ, vragen 12 en 33; eerste persoonlijk onderhoud, p. 9).

Er liggen zodoende geen persoonlijke omstandigheden voor die voor verzoekster het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoekster tijdens haar persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kreeg haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU